

M. J. ARLIDGE

ΤΙΚ ΤΑΚ, ΤΙΚ ΤΑΚ,
Ο ΧΡΟΝΟΣ ΠΕΡΝΑ...

μετάφραση
Σοφία Τάπα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Στον πατέρα μου Άντονι,
που ξέρει πώς να αφηγηθεί
μια ωραία ιστορία

Ημέρα Πρώτη

Ο ΤΖΑΣΤΙΝ ΛΑΝΙΝΓΚ κάρφωσε το βλέμμα έξω από την τζαμαρία, μακριά στον ορίζοντα. Ο ήλιος, που όλη την ημέρα έλουζε το γραφείο του, άρχιζε να βασιλεύει· η χρυσαφιά λάμψη του απλωνόταν σιγά σιγά στη θάλασσα. Ενείχε κάτι το μεγαλειώδες, έως και θριαμβευτικό, η επέλασή του: τα μακριά φωτεινά χέρια του έμοιαζαν να γραπώνουν το κυματιστό νερό, τα σκάφη που σκαμπανέβαζαν, ακόμα και την ίδια τη μαρίνα. Ο Τζάστιν είχε αντικρίσει πολλές φορές αυτό το θέαμα, μα δεν έπαυε να τον μαγεύει. Ήταν εκπληκτικό, πανέμορφο και χαλαρωτικό συνάμα – μια στιγμή ξεκούρασης έπειτα από μια κοπιαστική ημέρα.

Απομάκρυνε τα μάτια του από την τζαμαρία που κάλυπτε όλο τον τοίχο, κοίταξε το ρολόι του –17.58– κι επέστρεψε στο γραφείο του. Δούλευε ολομόναχος σε αυτό τον τεράστιο, κομψό χώρο, γεγονός που τον γέμιζε ευχαρίστηση. Ήταν ένας χώρος πολυτελής, φτιαγμένος σύμφωνα με το γούστο του, επιβλητικός... και αποτελούσε ένα υπέροχο μυστικό. Εξωτερικά, το Εντέβερ Χάους δεν διέφερε από τα υπόλοιπα κτίρια γραφείων του Όσεαν Βίλατζ. Ο χώρος της εισόδου δεν ήταν κάτι το ιδιαίτερο, δεν πρόδιδε το παραμικρό από τα ειδικά σχεδιασμένα γραφεία στους τελευταίους δύο ορόφους· γραφεία που ήταν

διαμορφωμένα έτσι ώστε να εντυπωσιάζουν. Τα ακριβά ιταλικά έπιπλα, οι εγκαταστάσεις σύγχρονης τέχνης και, ναι, η θέα – όλα ήταν προσεκτικά επιλεγμένα ώστε να δηλώνουν πλούτο, επαγγελματισμό κι επιτυχία. Σε λίγους ανθρώπους επιτρεπόταν η είσοδος, όσοι όμως έμπαιναν κι έριχναν μια δελεαστική ματιά στη Ρέντστοουν Σολούσιους ενθουσιάζονταν.

Αφού έκλεισε τον υπολογιστή του, ο Τζάστιν πήρε το κινητό και κατευθύνθηκε στο ασανσέρ. Το 'χε καμάρι που, όσο απαιτητική ή απρόβλεπτη και αν ήταν η ημέρα του, εκείνος πάντα έφευγε στην ώρα του. Του άρεσε που το πρόγραμμά του αυτό, αφενός, ήταν αποδοτικό –ερχόταν το πολύ έως τις έξι το πρωί και αποχωρούσε το αργότερο έως τις έξι το απόγευμα– και, αφετέρου, τον ηρεμούσε. Όσες δουλειές και αν είχε μέσα στην ημέρα, αν έφευγε στην ώρα του, σήμαινε ότι είχε τα πάντα υπό έλεγχο.

Οι πόρτες του ασανσέρ άνοιξαν και ο Τζάστιν μπήκε και πίεσε το κουμπί για το υπόγειο. Αν έφευγε αμέσως, θα έφτανε στο σπίτι μέχρι τις εξήμισι, άρα θα είχε άφθονο χρόνο στη διάθεσή του για να γυμναστεί προτού επιστρέψει ο Άνταμ. Ο Άνταμ... Και μόνο στη σκέψη του τον κατέκλυσαν ανάμεικτα συναισθήματα – θυμός, απογοήτευση, πόθος και πολλά άλλα. Το τελευταίο διάστημα τα πράγματα ήταν τόσο ζόρικα μεταξύ τους, τόσο περίπλοκα, που πλέον δεν έβλεπε το σπίτι σαν καταφύγιο, όπως άλλοτε. Έπρεπε να χειριστεί προσεκτικά τη σχέση τους, με ηρεμία, γι' αυτό ήταν πολύ σημαντικό να προλάβει να κάνει λίγη γυμναστική, προκειμένου να χαλαρώσει.

Οι πόρτες έκλεισαν και το ασανσέρ άρχισε την καθοδική πορεία του. Ο Τζάστιν έβλεπε τους ορόφους να περνούν από

μπροστά του – δέκατος, ένατος, όγδοος, έβδομος. Έπιασε τον εαυτό του να μουρμουρίζει ασυναίσθητα έναν χαρούμενο σκοπό, επειδή επιτέλους έφευγε από το γραφείο. Έκτος, πέμπτος, τέταρτος. Άρχισε να βυθίζεται σε έναν ευχάριστο ρεμβασμό, απαλλαγμένος από τις έγνοιες...

Και τότε, εντελώς απροειδοποίητα, το ασανσέρ τραντάχτηκε και σταμάτησε απότομα με ένα ανατριχιαστικό στρίγκλισμα, ρίχνοντάς τον προς τα πίσω. Ο Τζάστιν έπεσε με το κεφάλι πάνω στον καθρέφτη. Το δυνατό χτύπημα του έκοψε την ανάσα και μια βρисиά ξέφυγε από τα χείλη του.

Μια παράξενη σιγή απλώθηκε στο μεταλλικό κουτί· τον ευχάριστο βόμβο της καθόδου είχε διαδεχθεί μια νεκρική αδράνεια. Ο Τζάστιν, ζαλισμένος, έκανε τρεκλίζοντας μερικά βήματα μπροστά και πίεσε το κουμπί για το υπόγειο μία, δύο, τρεις φορές. Η κίνησή του αυτή δεν είχε κάποιο αποτέλεσμα. Καθώς συνέχιζε να πιέζει δυνατά το κουμπί, αντλήφθηκε και κάτι ακόμα: είχαν σβήσει τα φώτα του ασανσέρ. Ήταν λες και ολόκληρος ο μηχανισμός είχε ξαφνικά πεθάνει.

Στην προσπάθειά του να παραμείνει ψύχραιμος, δοκίμασε να πατήσει τα κουμπιά για τους άλλους ορόφους, στο τέλος όμως τα παράτησε και πίεσε εκνευρισμένος το κουμπί του συναγερμού. Κάπου στο βάθος ακούστηκε ένα αχνό κουδούνισμα, ωστόσο δεν ήταν σπουδαία παρηγοριά. Θα έκανε έναν αιώνα ο διευθυντής του γραφείου να καλέσει τον τεχνικό του ασανσέρ και θα χρειαζόταν ακόμα περισσότερος χρόνος ώσπου να τον απεγκλωβίσουν, αφού, όπως φαινόταν, είχε κολλήσει ανάμεσα σε δύο ορόφους. Θα κατάφερναν άραγε να αποκαταστήσουν τη λειτουργία του ασανσέρ; Ή μήπως θα αναγκάζονταν να τον βγάλουν από

το φρεάτιο σηκωτό, σαν σακί με πατάτες; Κλότσησε βρίζοντας τις πόρτες, εκνευρισμένος επειδή τα σχέδιά του για εκείνο το βράδυ πήγαιναν περίπατο. Τι διάολο είχε γίνει και είχε μείνει κρεμασμένος έτσι, σαν σπασμένη μαριονέτα; Τι είχε συμβεί, γαμώ το;

Προτού καν χτυπήσει το καινούριο Samsung του, αισθάνθηκε τη δόνησή του στην τσέπη και αμέσως μετά άκουσε τον γνώριμο ήχο κλήσης.

«Δόξα σοι ο Θεός...»

Κάποιος είχε πάρει είδηση την περιπέτειά του – σίγουρα αυτό το τηλεφώνημα είχε σχέση με τον απεγκλωβισμό του. Έβγαλε το κινητό από την τσέπη, αλλά με έκπληξη διαπίστωσε ότι δεν ήταν ούτε ο Άνταμ ούτε κάποιος από το γραφείο. Εκείνος που τον καλούσε είχε απόκρυψη αριθμού. Ωστόσο ο Τζάστιν απάντησε. Τι σημασία είχε ποιος ήταν; Αρκεί να μπορούσε να τον βγάλει από εκείνο το κονσερβοκούτι.

«Παρακαλώ;»

Σιωπή.

«Ο Τζάστιν Λάνινγκ είμαι. Με ακούτε;»

Η φωνή του αντήχησε στο ασανσέρ, αλλά απάντηση δεν πήρε. Ήταν σίγουρος ότι η σύνδεση δεν είχε κάποιο πρόβλημα – άκουγε έναν σιγανό βόμβο από την άλλη άκρη της γραμμής. Επομένως, γιατί δεν του μιλούσε εκείνος που τον είχε καλέσει;

«Έχω κολλήσει ανάμεσα στον τέταρτο και τον τρίτο όροφο. Μπορείτε να...»

Κάτι τον έκανε να κόψει τη φράση του στη μέση. Μια κοφτή εισπνοή στην άλλη άκρη της γραμμής, θαρρείς και ο άλλος ήταν έτοιμος να μιλήσει. Ο Τζάστιν ήθελε να συνεχίσει, να του εξηγήσει τι είχε συμβεί, μα ξαφνικά δεν βρήκε τη

δύναμη να το κάνει, σαν κάτι –ή κάποιος– να τον πρόσταζε να σωπάσει.

Τότε, επιτέλους, από την άλλη άκρη της γραμμής ακούστηκε μια σιγανή αντρική φωνή.

«Έχεις μία ώρα ζωή», ψιθύρισε στον Τζάστιν.

Η ΒΕΛΟΝΑ ΣΤΟ ΚΟΝΤΕΡ άγγιξε τα εκατόν τριάντα χιλιόμετρα την ώρα, ωστόσο η επιθεωρήτρια Έλεν Γκρέις δεν άφησε το γκάζι. Βρισκόταν στην οδό Φόλι κι έτρεχε σαν τον άνεμο νότια, προς την παραλία. Ο άδειος δρόμος που ανοιγόταν μπροστά της και το λαμπύρισμα της θάλασσας στο βάθος την τραβούσαν σαν μαγνήτης. Εκείνο το έρημο κομμάτι από άσφαλτο θα μπορούσε, ίσως *θα έπρεπε* να της χαλάσει τη διάθεση, αφού στη μια πλευρά του υπήρχε ο εγκαταλειμμένος πια σταθμός ηλεκτροπαραγωγής και στην άλλη το Νιου Φόρεστ, δύο τόποι εγκλημάτων που τα τελευταία χρόνια της είχαν κοστίσει ακριβά. Εκείνη την ημέρα όμως δεν ήθελε να ξύσει παλιές πληγές.

Η Χόντα Μπλάκμπερντ έφτασε δίπλα της και με έναν ελιγμό την προσπέρασε. Η Έλεν έριξε μια ματιά στον οδηγό, πιστεύοντας ότι θα έβλεπε τον αρχιφύλακα Τζόζεφ Χάντσον να της χαμογελά θριαμβευτικά, όμως το βλέμμα του παρέμεινε καρφωμένο ευθεία μπροστά, στον δρόμο, θαρρείς και έβλεπε στο βάθος την καρό σημαία του τερματισμού, θαρρείς και αυτός ο αγώνας ταχύτητας μετά τη δουλειά κάτι σήμαινε. Η Έλεν χάρηκε που τον έβλεπε αποφασισμένο να μην ηττηθεί, που είχε ανταποκριθεί στη σιωπηρή πρόκλησή της.

Βέβαια, αυτό το κυνήγι μεταξύ τους *πράγματι* σήμαινε

κάτι, και ας μην ήθελε κανένας από τους δύο να το παραδεχθεί. Ο Τζόζεφ Χάντσον ήταν σχετικά νέος στο Τμήμα Διερεύνησης Σοβαρών Εγκλημάτων της Κεντρικής Αστυνομικής Διεύθυνσης του Σαουθάμπτον και ακόμα πιο νέος στο κρεβάτι της Έλεν, παρ' όλα αυτά σταδιακά γινόταν κομμάτι της ζωής της. Περνούσαν ένα μεγάλο μέρος της ημέρας τους στη δουλειά, περιστρεφόμενος ο ένας γύρω από τον άλλο, και τα περισσότερα βράδια επιδίδονταν σε τούτο τον απολαυστικό χορό. Η Έλεν δεν μπορούσε να ισχυριστεί ότι γνώριζε καλά τον Χάντσον, ωστόσο ήταν ένας συναρπαστικός, παρορμητικός και παθιασμένος άντρας, που είχε την ίδια λατρεία με εκείνη για την ταχύτητα. Δεν ήταν μια σχέση ανέφελη –σίγουρα οι συνάδελφοί της θα την αντιμετώπιζαν με αποδοκμασία–, δεν μπορούσε όμως να αρνηθεί το γεγονός ότι απολάμβανε τη συντροφιά του και τις έντονες συγκινήσεις που μοιράζονταν.

Η Έλεν γκάζωσε κι άλλο, καταφέρνοντας να προηγηθεί του αντιπάλου της κατά ένα με δύο μέτρα. Η ευθεία μπροστά τους έφτανε στο τέλος της –σε περίπου εκατό μέτρα ο δρόμος έστριβε απότομα δεξιά–, παρ' όλα αυτά δεν ξαφνιάστηκε όταν είδε τον Τζόζεφ να τη φτάνει ξανά, αρνούμενος να συμβιβαστεί με τη δεύτερη θέση. Όρμησαν και οι δύο μπροστά, πλησίαζαν στην κλειστή στροφή με ιλιγγιώδη ταχύτητα και κάθε αναβάτης υπολόγιζε την επόμενη κίνησή του. Το φως του ήλιου που έδυε έλουζε τον παραλιακό δρόμο και η Έλεν, βλέποντας ότι ήταν έρημος, αισθάνθηκε μέσα της να φουντώνει η προσμονή. Αν είχε διακρίνει κάποιο όχημα να πλησιάζει, θα είχε κόψει αμέσως ταχύτητα και ο αγώνας θα είχε κριθεί. Πάτησε κι άλλο το γκάζι –η βελόνα στο κοντέρ άγγιξε τα εκατόν σαράντα πέντε χιλιόμετρα την ώρα– και χίμησε προς

τη στροφή. Κατόπιν έκοψε απότομα ταχύτητα και έγειρε με τη μηχανή. Ο δρόμος σε εκείνο το κομμάτι της παραλίας ήταν παλιός και φαγωμένος, με διάσπαρτα χαλικάκια, οπότε η μηχανή της πατινάρισε. Εκείνη όμως δεν φοβήθηκε, είχε τον έλεγχο της κατάστασης, ωστόσο το γλίστρημα την καθυστέρησε περισσότερο από όσο υπολόγιζε και ο αντίπαλός της το εκμεταλλεύτηκε. Γκαζώνοντας γεμάτος ικανοποίηση, ο Τζόζεφ την προσπέρασε από την εσωτερική γραμμή.

«Τα λέμε στο σπίτι σου!» της φώναξε.

«Κάνε όνειρα...» αποκρίθηκε η Έλεν και χίμησε με τη μηχανή της – το κοντέρ έδειχνε εκατόν εξήντα χιλιόμετρα την ώρα.

Ο Τζόζεφ ήταν μεν έμπειρος οδηγός, ωστόσο βασιζόταν στην πονηριά για να πάρει την πρωτιά, γιατί σε ό,τι είχε να κάνει καθαρά με δύναμη η νικήτρια ήταν μονάχα μία. Με μια αποφασιστική κίνηση η Έλεν όρμησε μπροστά και τον προσπέρασε. Η Καβασάκι Νίντζα της βρυχήθηκε χαρούμενα, υπακούοντας στις προσταγές της αναβάτριάς της. Μέσα σε δευτερόλεπτα ο Τζόζεφ Χάντσον την έφτασε, εξαντλώντας τα όρια της οδηγικής ικανότητάς του, μόνο και μόνο για να καταφέρει απλώς να παραμείνει δίπλα της.

Ο Τζόζεφ έριξε μια ματιά προς το μέρος της, μια ματιά τρυφερή, προκλητική, που γέμισε ικανοποίηση την Έλεν. Συνήθως αυτό ήταν κάτι που έκανε μόνη: έτρεχε σαν τον άνεμο στους εξοχικούς δρόμους, απολαμβάνοντας την υπέροχη απομόνωση. Ωστόσο χαιρόταν που πλέον μοιραζόταν αυτή την εμπειρία με κάποιον άλλο, δείχνοντας στον Τζόζεφ μυστικές, αλλά και συντομότερες διαδρομές τις οποίες είχε ανακαλύψει έπειτα από πολλά χρόνια ως μοναχική καβαλάρισσα. Αυτό συνέβαινε όχι απλώς επειδή είχε βρει έναν ικανό

και άξιο αντίπαλο, αλλά κι επειδή ήταν κάτι που της έβγαине εντελώς φυσικά. Η σχέση τους ήταν ακόμα στα σπάργανα, ωστόσο η Έλεν χαλάρωνε όποτε βρισκόταν με τον Τζόζεφ, γεγονός που μέχρι πρότινος ούτε καν φανταζόταν. Μετά τον Τζέικ δεν είχε αφήσει κανένα άντρα να την πλησιάσει, κρατώντας σκόπιμα σε απόσταση τους ενδιαφερομένους, όμως πλέον της φαινόταν άσκοπο να αρνείται τη στενή επαφή με τον Τζόζεφ και να αγνοεί την ολοφάνερη σεξουαλική έλξη που υπήρχε ανάμεσά τους. Συχνά πίστευε ότι δεν θα της συνέβαινε ποτέ, μα δεν είχε νόημα να το αρνείται πια.

Είχε βρει επιτέλους κάποιον που μπορούσε να σταθεί επάξια δίπλα της.

«ΓΙΑ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ηρέμησε λίγο! Δεν καταλαβαίνω τι μου λες...»

«Τι ακριβώς απ' όσα λέω δεν καταλαβαίνεις;»

«Όλα! Κάνεις σαν τρελός...»

«Έτσι θα έκανες κι εσύ αν είχες περάσει ό,τι πέρασα εγώ πριν από λίγο...»

«Το οποίο είναι;... *Ηρέμησε* και πες μου τι συνέβη».

Ο τόνος του Άνταμ ήταν τόσο επικριτικός, τόσο εκνευρισμένος, που πρώτη σκέψη του Τζάστιν ήταν να τον διαλοσώσει. Ωστόσο κάτι μέσα του –ένα απομεινάρι τρυφερότητας; Ο άκρατος, απόλυτος τρόμος;– τον έκανε να συγκρατηθεί, αναγκάζοντάς τον να χαλιναγωγήσει τον θυμό του.

«Κατέβαινα με το ασανσέρ...»

«Ναι».

Βούλωσ' το, επιτέλους, και άσε με να ολοκληρώσω αυτό που θέλω να πω! σκέφτηκε ο Τζάστιν.

«Και χτύπησε το κινητό μου...» Η φωνή του Τζάστιν άρχισε ξανά να τρέμει, καθώς προσπαθούσε να αφηγηθεί την περιπέτειά του. «Και αυτή... αυτή η φωνή από την άλλη άκρη της γραμμής άρχισε να με απειλεί... Να μου λέει ότι έχω μία ώρα ζωή».

Σιωπή.

«Άνταμ, μ' ακούς;»

«Ναι, απλώς...» Πλέον δεν ακουγόταν επικριτικός, μονάχα ανήσυχος και σαστισμένος. «Αναγνώρισες τη φωνή;»

«Όχι...»

«Έχεις ιδέα ποιος μπορεί να θέλει να σε απειλήσει;»

«Όχι».

«Μήπως ήταν κάποιο αστείο; Κάποια φάρσα ίσως;»

«Όχι... Αποκλείεται...»

Μολονότι υπήρχε αυτή η πιθανότητα, ο Τζάστιν ήξερε ότι δεν επρόκειτο για αστείο. Εκείνος που του είχε τηλεφωνήσει είχε δώσει το ανατριχιαστικό τελεσίγραφό του και μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα τα φώτα είχαν ανάψει και το ασανσέρ είχε συνεχίσει απρόσκοπτα την καθοδική πορεία του, θαρρείς και το συγκεκριμένο άτομο είχε τον έλεγχο των πάντων.

«Θέλεις να καλέσεις την αστυνομία;»

«Δεν ξέρω...»

«Τζάστιν, αν όντως πιστεύεις ότι κάποιος σκοπεύει να σου κάνει κακό, πρέπει *οπωσδήποτε* να ενημερώσεις την...»

«Και να πω τι; Δεν ξέρω ποιος είναι αυτός ο τύπος ή τι θέλει από μένα!»

«Καλά, καλά, μην αρπάζεσαι! Έλα... έλα σπίτι και θα δούμε τι θα κάνουμε. Αν ξεκινήσω τώρα, θα φτάσω λίγο έπειτα από σένα...»

Ξαφνικά ένα κύμα τρυφερότητας κι ευγνωμοσύνης πλημμύρισε τον Τζάστιν. Παρά τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν τελευταία, το μόνο που ήθελε εκείνη τη στιγμή ήταν να βρεθεί με κάποιον που τον γνώριζε πραγματικά, που μπορούσε να τον αγκαλιάσει και να του πει ότι όλα θα πήγαιναν καλά.

«Σ' ευχαριστώ, Άνταμ. Έχω ζητήσει να έρθει το αυτοκίνητο. Θα... Θα τα πούμε σε λίγο στο σπίτι».

Ο Τζάστιν τερμάτισε την κλήση και γύρισε από την άλλη μεριά. Πάνω στην ώρα φάνηκε και η μαύρη Μερσέντες. Προσπέρασε γουργουρίζοντας τη μακριά σειρά των αυτοκινήτων στο υπόγειο πάρκινγκ του γραφείου και σταμάτησε μπροστά του. Καθημερινά, την ίδια πάντα ώρα, ένα από τα πολυτελή αυτά οχήματα τον μετέφερε στο σπίτι κι εκείνη τη στιγμή τον ανακούφισε η εξοικείωση που είχε μαζί τους, η σταθερότητα. Άνοιξε απότομα τη βαριά πόρτα και, αφού μπήκε, την τράβηξε να κλείσει. Αμέσως το κόκκινο φωτάκι δίπλα στο γυάλινο χώρισμα άναψε, σημάδι ότι ο οδηγός τον άκουγε.

«Στο Γκρέιντζ Χάους. Όσο πιο γρήγορα γίνεται».

Το φωτάκι έσβησε – η σιωπηρή επιβεβαίωση ενός κοινού σκοπού. Μέσα σε δευτερόλεπτα πέρασαν την μπάρα ασφαλείας, βγήκαν στον δρόμο και χώθηκαν στην κίνηση. Ο Τζάστιν έγειρε πίσω στο αναπαικτικό δερμάτινο κάθισμα χαζεύοντας τα αμάξια γύρω του. Ο χτύπος της καρδιάς του άρχισε επιτέλους να καταλαγιάζει. Τη στιγμή που είχε ακινητοποιηθεί το ασανσέρ είχε τρομοκρατηθεί, σίγουρος ότι θα περνούσε ώρες μέσα σε ένα αποπνικτικό κουτί. Εκείνο όμως που είχε πάθει στη συνέχεια ήταν ακόμα χειρότερο. Η σύγχυση και ύστερα ο άκρατος φόβος που τον είχε κυριεύσει τον έκαναν να φαντάζεται ένα σωρό φριχτές εικόνες – τις πόρτες του ασανσέρ να ανοίγουν, αποκαλύπτοντας κάποιον έτοιμο να του επιτεθεί, το ασανσέρ να κάνει βουτιά στο κενό–, όμως εντελώς απροσδόκητα το μαρτύριό του είχε λάβει τέλος και το ασανσέρ τον είχε κατεβάσει στο υπόγειο πάρκινγκ, λες και δεν είχε συμβεί το παραμικρό. Σαστισμένος, ζαλισμένος, είχε εντέλει γλιτώσει και πλέον μπορούσε να αφήσει πίσω του τον φριχτό εφιάλητη. Είχε απενεργοποιήσει το κινητό

του και, κουρνιασμένος στο πίσω κάθισμα μιας πολυτελούς Μερσέντες, πήγαινε στο σπίτι του.

Ξεφύσησε αργά κουνώντας αρνητικά το κεφάλι, αδυνατώντας να πιστέψει όλη αυτή την τρέλα, κι έριξε μια ματιά στο ρολόι του.

18.08.

«ΕΙΝΑΙ ΑΣΗΚΩΤΑ! ΘΑ πρέπει να τα κουβαλήσεις εσύ».

Η Τσάρλι Μπρουκς κάθισε λαχανιασμένη πάνω σε ένα κασόνι για να πάρει μια ανάσα. Ήλπιζε ότι θα κατάφερνε να βοηθήσει κάπως τον Στιβ, αλλά η προσπάθειά της να σηκώσει τα κομμάτια από την παλιά κούνια της Τζέσικα στη γεμάτη σκόνη σοφίτα τους είχε καταλήξει σε παταγώδη αποτυχία. Ζύγιζαν έναν τόνο και στην κατάστασή της, οκτώ μηνών έγκυος με μια τεράστια κοιλιά, δεν ήθελε να το ρισκάρει.

«Δεν πειράζει», είπε ο Στιβ γελώντας πνιχτά. «Άλλωστε, το ξέρω ότι εγώ είμαι το μουλάρι του σπιτιού».

Άρχισε να μαζεύει τα κομμάτια της κούνιας, ενώ η Τσάρλι κοιτάξε τα μωρουδιακά που ήταν στοιβαγμένα εκεί τριγύρω.

«Δεν είχα ιδέα ότι είχαμε τόσα πράγματα εδώ πάνω».

Ολόγυρά τους υπήρχαν αποστειρωτές για μπιμπερό, ριλάξ, η παλιά καλαθούνα τους και αμέτρητες σακούλες με βρεφικά ρούχα. Αφότου η Τζέσικα είχε φτάσει σε νηπιακή ηλικία και αργότερα πήγε σχολείο, είχαν καταχωσιάσει στη σοφίτα όλα αυτά τα πράγματα και, εφόσον δεν τα έβλεπαν, τα είχαν ξεχάσει κιόλας. Όταν όμως η Τσάρλι ανακάλυψε έκπληκτη και χαρούμενη ότι ήταν πάλι έγκυος, είχαν αναγκαστεί να αποτολμήσουν να ανεβούν σε εκείνο τον παραμελημένο χώρο του σπιτιού. Και αφού είχε πάρει μια γεύση από το παρελθόν,

το οποίο σύντομα θα γινόταν ξανά παρόν, την έπιασε άγχος. Θα θυμόταν άραγε τι να κάνει όταν θα γεννιόταν το μωρό; Θα άντεχαν τα ξενύχτια; Πώς θα αντιδρούσε η Τζέσικα στον ερχομό του αδελφού ή της αδελφής της; Μέχρι εκείνη τη στιγμή η μικρή δεν είχε πει πολλά γι' αυτό το θέμα, παρά τις μελετημένες παροτρύνσεις των γονιών της και την ολοφάνερη αλλαγή στο σώμα της μητέρας της.

«Πάω κάτω. Θέλεις να πάρω τίποτε;»

Ξαφνικά η Τσάρλι ένιωσε την ανάγκη να φύγει το συντομότερο από τον χώρο που της προκαλούσε κλειστοφοβία. Ήταν πολλά τα στοιβαγμένα πράγματα εκεί, πολλά τα ενθύμια του παρελθόντος της. Τα σχολικά βιβλία της, το σακίδιο της με το οποίο είχε γυρίσει την Ευρώπη με τρένο, η πρώτη αστυνομική στολή της, ένα φόρεμα παρανύμφου – όλα αυτά την έκαναν να αισθάνεται γριά, άσχημη και τρομερά κουρασμένη.

«Όχι, αλλά πρόσεχε».

Δεν χρειαζόταν να της το πει. Κατέβηκε προσεκτικά τη σκάλα της σοφίτας, φροντίζοντας να πατά γερά σε κάθε σκαλί το ένα πόδι της προτού μετακινήσει το άλλο. Η εγκυμοσύνη μέχρι εκείνη τη στιγμή είχε πάει καλά, παρά τις απαισίες πρωινές ναυτίες, και δεν υπήρχε περίπτωση να θέσει σε κίνδυνο τον εαυτό της ή το μωρό από δική της ανοησία.

Μόλις κατέβηκε, κατευθύνθηκε στο παιδικό δωμάτιο. Στην αρχή ήταν το δωμάτιο της Τζέσικα και αργότερα, όταν η μικρή μεταφέρθηκε σε μεγαλύτερο, το είχαν κάνει ξενώνα. Ή, με άλλα λόγια, αποθήκη για όλη τη σαβούρα. Δεδομένου ότι σπάνια φιλοξενούσαν κάποιον, είχαν καταλήξει να βάζουν εκεί ό,τι βαριούνταν να πετάξουν. Ωστόσο ο ερχομός του δεύτερου παιδιού σε λίγο καιρό τούς είχε κάνει να αφιερώνουν

κάθε λεπτό του ελεύθερου χρόνου τους στο ξεκαθάρισμα αυτού του δωματίου από οτιδήποτε άχρηστο είχε μαζευτεί τόσα χρόνια. Έτσι, ο χώρος πλέον ήταν καθαρός, αν και δεν είχαν αποφασίσει ακόμα αν ήταν κατάλληλος για παιδικό δωμάτιο.

«Χριστέ μου, έχουμε ένα σωρό δουλειές να κάνουμε!» βόγκησε η Τσάρλι όταν ο Στιβ πέρασε από δίπλα της κουβαλώντας το κεφαλάρι της κούνιας.

«Έχουμε χρόνο, μην ανησυχείς», την καθησύχασε χαρούμενος κι έφυγε πάλι.

Ο ενθουσιασμός του ήταν βάλσαμο για την Τσάρλι, αφού η ίδια, όσο κι αν προσπαθούσε, δεν κατάφερνε να αποβάλει το άγχος της. Πού θα έβρισκαν χρόνο να τα προλάβουν όλα; Τώρα που η Τζέσικα πήγαινε σχολείο, η ζωή της εκτός δουλειάς είχε γίνει ένας ατέρμονος κύκλος από προκλήσεις στην προσπάθειά της να τα θυμάται και να τα προλαβαίνει όλα. Να αφήσει τη μικρή, να πάει να την πάρει, να την πάει σε φίλες της να παίξουν, σε πάρτι γενεθλίων... Συν τη μακρά λίστα από πράγματα που έπρεπε να γίνουν για το μωρό: ιατρικές εξετάσεις, υπερηχογραφήματα, διακόσμηση του παιδικού δωματίου, καθάρισμα και αγορές. Διότι, όσο κι αν νόμιζε ότι είχε αποθηκεύσει προσεκτικά τα μωρουδικά της Τζέσικα, συνεχώς ανακάλυπτε ότι έλειπε ένα βασικό εξάρτημα από τον αποστειρωτή ή από το ριλάξ.

Κοίταξε γύρω της τους άβαφους τοίχους, τη γυμνή λάμπα στο ταβάνι, το παρατημένο κεφαλάρι και την έπιασε πανικός. Ήταν στ' αλήθεια τρισευτυχισμένη που θα αποκτούσαν δεύτερο παιδί, ξαφνικά όμως ένιωσε ότι ήταν εντελώς απροετοίμαστοι γι' αυτό. Υπολείπονταν δύο εβδομάδες ώσπου να σταματήσει από τη δουλειά, συνεπώς ήταν δύσκολο να βρεθεί ουσιαστικός χρόνος για να κάνουν τις απαραίτητες

ετοιμασίες. Δεν άντεχε στη σκέψη ότι δεν θα ήταν όλα έτοιμα, αφού πλέον ήταν σίγουρη ότι είχε ξεχάσει όλα όσα είχε μάθει για τη φροντίδα ενός νεογέννητου. Ήξερε ότι παραλογιζόταν, αλλά της ήταν αδύνατον να μην αγχώνεται. Σε όλους τους άλλους τομείς της ζωής της μπορούσε να παρατείνει προθεσμίες, να αλλάξει ημερομηνίες, αλλά σε αυτόν όχι. Ακούμπησε το χέρι στη φουσκωμένη κοιλιά της νιώθοντας ακόμα μία φορά το μωρό να κλοτσά και συνειδητοποίησε ταραγμένη ότι ένα πράγμα ήταν ξεκάθαρο.

Ο χρόνος πλέον μετρούσε αντίστροφα.